

орѣхи, кокички и други корави нѣща, или защото ги връзватъ съ конци и ги дърпатъ.

Нуждно е да си чистимъ зѣбитѣ, а най повече подиръ ѣденіе, съ връхътъ на едно перо, а не съ игла, съ ножъ или съ вилицата, и послѣ да ги отривами съ мокра кърпа; нѣ да ся вардимъ да не правимъ това на трапезата.

Да си кривимъ устата, да си чуками и траками зѣбитѣ съ шумъ, като щъркелитѣ, е злонравіе. Не трѣба съ зѣби да гриземъ, нито да хапимъ нектитѣ си или нѣкое кораво нѣщо, нито да чупимъ съ тѣхъ какво да е пѣщо.

Трѣба да отучвами дѣцата да ся зѣбятъ срѣщо човѣка за присмѣхъ или за пукъ.

Мнозина опхватъ съ прѣсти, исплевятъ, развлагатъ, събиратъ и мърдатъ невнимателно языкатъ си. Не знаемъ кого да уквивимъ и да укоримъ най много, да ли небрѣженіето на родителитѣ и на учителитѣ, или лошиятъ обычай на дѣцата, които ся кривятъ и глѣзятъ за смѣхъ и присмѣхъ.

Х.

Съ кой начинъ да говоримъ и да про-
изнасями.

Мжно ся разумѣва на ония, които си стискатъ зѣбитѣ, кога говорятъ и на ония, които говорятъ изъ носѣтъ. Чѣврѣстото говореніе забърква думитѣ и прави разговоратъ неразбранъ и несвършенъ; не-смысленнитѣ и шакнатитѣ падатъ най много въ тая погрѣшка. Гласътъ ни трѣба да е прѣсторенъ споредъ мѣстото, гдѣто ся намирами и споредъ лица та, на които говоримъ. Да говоримъ съ много высокъ гласъ показва гордость и безсрамность; много низскіятъ гласъ показва страхъ. Нѣ понеже трѣба да говоримъ са-